

סדר הלימוד ליום י"ב חשוון:

סדר לקוטי מוהר"ן הי"מ:

יב וזה בחינת מצות נר-חנכה, שמצותה להדליק סמוך לפתח הבית (שבת כ"א: ובש"ע סי' תרע"ב). כי הדלקת הנר הוא בחינת הארת הכבוד, בחינת "והארץ האירה מכבודו", כנ"ל, ועל כן מצותה להדליק סמוך לפתח הבית – דא פתחא עלאה, בחינת יראה (עיין ז"ח פ' תשא ובהקדמת הזוהר ז: י"א), הינו להחזיר הכבוד לשרשו, דהינו ליראה כנ"ל. ואימתי עולה הכבוד? כשמחזירין בני-אדם בתשובה ועושין בעלי-תשובה וגרים, שזה עקר כבודו כנ"ל. וזהו שזמן הדלקת נר-חנכה, שהוא הארת הכבוד, הוא 'משעת יציאת הכוכבים, עד שתכלה רגל מן השוק' (שבת כא: ובשלחן-ערוך סימן תרע"ב). 'יציאת הכוכבים' – בחינת (דניאל יב): "מצדיקי הרבים ככוכבים", דהינו שהם מצדיקי הרבים, ועושין בעלי-תשובה וגרים, שעל... ידי-זה מאיר הכבוד וחוזר לשרשו שהוא היראה כנ"ל, ועל-ידי-זה זוכין לשלום, ונתבטל המחלקת כנ"ל. וזהו: 'עד שתכלה רגל מן השוק' (השוק הוא מקומות החיצונים); 'רגל' – זה בחינת "נרגן מפריד אלוף" הנ"ל, דהינו בעלי לשון הרע ומחלקת, ההולכים ומרגלים ומדברים רכילות ולשון הרע ועושין מריבה ומחלקת בין אדם לחברו ובין איש לאשתו, בחינת (תהלים ט"ו): "לא רגל על לשונו". וזהו שצריכין להאיר ולהדליק נר-חנכה סמוך לפתח, דהינו להאיר הכבוד ולהחזירו לשרש היראה כנ"ל, עד שיזכה לשלום ויבטל ויכלה הנרגן מפריד אלוף. וזהו: 'עד שתכלה רגל מן השוק' – שיתבטל בעלי לשון הרע ורכילות אשר רגל על לשונם, ויתרבה השלום

אחד לפי תקונו את הכבוד, כן הוא מכבד יראי השם וכו'. ועל ידי זה, הינו על ידי הכבוד שמכבד יראי השם, שהוא בחינת החזרת הכבוד לשרשו, דהינו ליראה, על ידי זה זוכין לשלום, כמבאר לעיל היטב. וזהו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה (שבת קיט:): 'המביא תלמיד חכם, אין רפואה למכתו', כי המביא תלמיד חכם ומזלזל יראי השם, נמצא שפוגם בכבוד, ואינו מחזירו לשרש היראה, ואזי אין זוכה לשלום, ועל כן אין רפואה למכתו, כי כל החולאת באין על ידי בחינת מחלקת, כי כל החולאת הם בחינת מחלקת, שאין שלום בעצמיו, והיסודות מתגברין זה על זה ואין מתנהגים בשלום, בפוגג השוה, ועל ידי זה בא חולאת כידוע. ועל כן כשמביא תלמיד חכם ופוגם בשלום, על כן אין רפואה למכתו כנ"ל, כי עקר הרפואה על ידי השלום כנ"ל, בבחינת: "שלום שלום לרחוק ולקרוב אמר ה' ורפאתיו" (ישעיהו נ"ז):

גם בעת אמירת התורה הנ"ל הזכיר רבנו, זכרוננו לברכה, מאמר רבותינו, זכרונם לברכה: 'אין מספידין בחנכה' (שבת כא: ובשלהי ערוך סימן תר"ע), ואיני זוכר מה שפרש בו. (והנראה לעניות דעתי, כי ההספד הוא בשביל לתקן הסתלקות הכבוד, שנפגם על ידי הסתלקות הצדיק הנה, שהיה מצדיק את הרבים, שעל ידי זה עקר הארת הכבוד כנ"ל, וכמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה: 'הספדא יקרא דחיי או יקרא דשכבי' (סנהדרין מו:). ועל כן בחנכה אין מספידין בו, כי אז מאיר הכבוד על ידי נר-חנכה כנ"ל).

לעיל. וזהו: ולפני כבוד ענוה (משלי טו), כי על ידי ענוה זוכין לכבוד, כמבאר לעיל, שעקר התעלות הכבוד הוא על ידי גרים ובעלי תשובה שעושין, וזה זוכין על ידי תורת הסוד

וכו'; ולתורה אי אפשר לזכות, כי אם על-ידי ענוה וכו', כמבאר לעיל. נמצא שאי אפשר לזכות לכבוד דקדשה, כי אם על-ידי ענוה, וזהו: "ולפני כבוד ענוה", כנ"ל:

יסוד הענין חמשה דברים: להחזיר כבוד ליראה, ויראה אל הלב, ושלום הכללי, ושלום הפרטי. להחזיר בני-אדם בתשובה, שזה בחינת אם תוציא יקר מזולל כנ"ל, הוא תקון קרי - אתון דדין כאתון דדין.

סדר קצור לקוטי מוהר"ן הי"מ:

יח על-ידי תפלה בשלמות שעל-ידי זה נמשך שלום הכללי ועל-ידי זה כל הבריות מרחמין אחד על חברו ויש שלום ביניהם וכאשר יהיה לעתיד לבוא כמו שכתוב: "וגר זאב עם כבש" (ישעיה י"א ו). על-ידי זה השם יתברך מרחם על כלם בבחינת: "ורחמיו על כל מעשיו" (תהלים קמ"ה ג), וכמאמר חכמינו זכרונם לברכה (שבת קנ"א): 'כל המרחם על הבריות מרחמין עליו מן השמים' כמו שכתוב: "ונתן לה רחמים ורחמך" (דברים י"ג יח):

יט על-ידי מצות גר חנכה מאיר כבוד השם יתברך ונתעלה ונתגדל כבודו בעולם ומעוררין הרחוקים לשוב להשם יתברך. וזוכין ליראה ולשלום בית ולתפלה ונתבטל המחלקת ולשון הרע ונמשך שלום הכללי בכל העולמות:

כ יש בעלי לשון הרע ומחלקת שהם בבחינת ונגזן מפריד אלוף (משלי ט"ז כח), כי הולכין ומרגלין ומדברים רכילות ולשון הרע ועושין מריבה ומחלקת בין אדם לחברו ובין איש לאשתו וזה בגשמיות ממש. וכן ברוחניות יש גם כן בחינה זו שהם הסטרא אחרא והקלפות שמשתדלים לפתות את האדם ולעשות מחלקת עצום בין גופו ונפשו עד שהוא בבחינת: "אין שלום בעצמי מפני

חֲטָאתִי" (תהלים ל"ח). וְעַל־יְדֵי שְׁזוּכִין לְקָרֵב הַרְחֹקִים לְעֲבֹדֵת הַשֵּׁם
 יִתְבָּרַךְ שְׁעַל־יְדֵי־זֶה מֵאִיר כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ וְחֹזֵר וְעוֹלָה לְשָׂרְשׁוֹ הֵינּוּ
 לִירְאָה עַל־יְדֵי־זֶה נִתְבַּטְּלִין בְּעַלְי לְשׁוֹן הָרַע וְרַכִּילוֹת הַנִּ"ל
 וְנִתְרַבָּה הַשְּׁלוֹם בְּעוֹלָם. וְכֵן עַל־יְדֵי מִצְוֹת הַדְּלָקָת נֵר חֲנֻכָּה בְּזִמְנוֹ
 נִמְשָׁךְ גַּם כֵּן בְּחִינַת זֹאת:

כֹּא כְּשֶׁתְּרַבָּה הַשְּׁלוֹם הַמְּפֹלֵא בְּעוֹלָם כְּמוֹ שִׁיְהִיָּה לְעֵתִיד לָבוֹא
 אֲזִי יִתְבַּטֵּל כָּל הַמִּשָּׂא וּמִתָּן מִן הָעוֹלָם. וְזֶהוּ מִצְוֹת הַדְּלָקָת נֵר
 חֲנֻכָּה עַד שֶׁתִּכְלָה רֶגֶל מִן הַשּׁוּק, הֵינּוּ בְּחִינַת שְׁלוֹם שְׁנַעֲשֶׂה
 עַל־יְדֵי הַחֲזָרָת הַכְּבוֹד לְשָׂרְשׁוֹ לִירְאָה עַד שִׁיִּתְבַּטֵּל כָּל הַמִּשָּׂא־
 וּמִתָּן, שְׁלֹא יִשָּׂאֵר שׁוּם רֶגֶל בַּשּׁוּק וְלֹא יִהְיֶה כְּנַעֲנִי עוֹד (זְכַרְיָה י"ד
 כֹּא) (וַיֵּשׁ לֹמֵר בְּתַרְגּוּמוֹ תַּנְגְּרָא, שֶׁהַמִּשָּׂא וּמִתָּן נַעֲשֶׂה עַל־יְדֵי בְּחִינַת מַחְלָקָת
 וְתַנְגְּרָא כַּנִּ"ל):

כִּב כָּל הַחֲלָאִים חָם וְשְׁלוֹם הֵם בְּבְחִינַת מַחְלָקָת שְׂאִין שְׁלוֹם
 בְּעֲצָמָיו, וְהִיסוּדוֹת מִתְגַּבְּרִין זֶה עַל זֶה וְאִין מִתְנַהֲגִים בְּשְׁלוֹם
 בְּמִזְג הַשְּׂוֹה וְהַרְפּוּאָה הִיא בְּחִינַת שְׁלוֹם:

כִּג אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבָרְכָה 'הַמְּבִיָּה תִלְמִיד־חָכָם אִין רְפּוּאָה
 לְמִכְתּוֹ' (שִׁבְתָּ קי"ט:), כִּי עֵקֶר הַמִּשְׁכַּת הַשְּׁלוֹם שֶׁהוּא עֵקֶר בְּחִינַת
 הַרְפּוּאָה כַּנִּ"ל הוּא עַל־יְדֵי שְׂמִכְבֵּד יְרַאִי הַשֵּׁם בְּלֵב שְׁלֵם שְׂוֹה
 בְּחִינַת הַחֲזָרָת הַכְּבוֹד לְשָׂרְשׁוֹ, וְהֵינּוּ לִירְאָה שְׁעַל־יְדֵי־זֶה זוֹכִים
 לְשְׁלוֹם וְלְרְפּוּאָה:

כִּד עֵקֶר הָאֲרֵת כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ בְּעוֹלָם הוּא רַק עַל־יְדֵי הַצְּדִיקִים,
 הַמְּצַדִּיקִים אֶת הַרְבִּים וּמִשְׁתַּדְּלִים לְקָרֵב אֶת הַרְחֹקִים וּלְהַחֲזִירָם
 בְּתִשׁוּבָה שְׂוֹה עֵקֶר כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ. וְזֶה בְּחִינַת הַהֶסְפֵּד שְׂצַרִיכִין
 לְהֶסְפִּיד עַל סְלוּק הַצְּדִיקִים רַחֲמָנָא לְצַלָּן:

כֵּה לְדַבֵּר עִם חֲבֵרוֹ בְּמוֹסָר וְיִרְאָה שְׁמִים וְלַעֲזוּרָרוֹ לְתִשׁוּבָה הוּא

תקון קרי בחינת "אם תוציא יקר מזולל" (ירמיה ט"ו יט) אתון דיין באתון דיין:

סדר חיי מוהר"ן הי"ד:

כי הוא זכות גדול להאדם כשזוכה שיהיו מחשבותיו משוטטות בדברי רבנו זכרוננו לברכה הקדוש והנורא מאד אשר אין ערך אליו. ואי אפשר לספר בשבחיו הקדוש שלא לפגם בכבודו חס ושלום כי כל המוסף גורע. משל למלך שמקלסין אותו וכו' (עין ברכות לג:) וכל מה שנמצא בדברינו איזה שבה על רבנו זכרוננו לברכה הקדוש והנורא מאד, צריכין לידע שהכל נחשב כלא, ואינו אפלו כטפה מן הים הגדול, כי אי אפשר בשבחיו כלל, כי היה נעלם בתכלית ההעלם משכל אנושי. ואפלו צדיקים גדולים אי אפשר להם להשיג מקצת מעלתו. ואין לנו שום השגה ותפיסה בו כלל כ"א על ידי קצת התורות הנפלאים שגלה בספריו הקדושים, והמעשיות הנוראות המובאים פה. ומזה יכול כל חד כפום מה דמשער בלבה להבין קצת מעט מזער עד היכן מגיע רום תקפו וקדשותו עד אין תכלית. אשרי ילוד אשה שזכה למעלה כזו העולה למעלה למעלה, מה שאין הפה יכול לדבר והלב לחשב.

ואם אמנם אף-על-פי-כן היה אפשר לספר קצת בשבחיו הקדושים מה שראינו בעינינו קצת. אך המשכיל כעת ידם מחמת המחלקת הגדולה שהיתה עליו בחייו.

(שיד לעיל) וזה שבקשו פה הינו שארף של מיתה, ולא רצה לתן, ובקשו פה אחר ולא רצה גם-כן. כי רצו לענש אותם בחרבא וקטלא, ולא רצה לתן להם זה הכח, ובקשו על-כל-פנים ענש אחר לענש את הרשעים ולא רצה כלל, הכל מחמת הטעות הנ"ל. וזה

שֶׁבִקְשׁוּ שְׂיִתֵּן לָהֶם כֶּחַ כְּדֵי שְׂיִוְכְלוּ לַחֲזֹר, זֶה מְרַמֵּז שְׂיִבֹאוּ
 לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, כִּי הֵם צָרִיכִין לְקַבֵּל מִמֶּנּוּ אִיזָה כֶּחַ לְעַנֵּשׁ הָרָשָׁעִים
 כְּדֵי לָבֹא לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל וְהֵבֵן הַיָּטֵב. וְזֶה שֶׁאָמְרוּ לָזֶה שֶׁהַחֶרֶב בְּיָדוֹ
 שְׂזֵה זְמַן רַב הָיָה לָהֶם יְסוּרִים מִמֶּנּוּ, זֶה בְּחִינַת מַה שֶׁאָמְרוּ לְאָדָם
 (בְּמִדְבָר כ): "אֵתָה יִדְעָתָ אֵת כָּל הַתְּלָאָה אֲשֶׁר מְצַאֲתָנוּ", אֵתָה
 דִּיקָא כִּי כָּל הָעֲנָשִׁים עַל יְדוֹ עֵינֵי שָׁם בְּהַתּוֹרָה הֵנִי"ל. וְזֶה שֶׁאָמַר
 הַזֶּקֶן שְׂזֶקְנוֹ הוּא פְרוּשׁ עַל הַמַּעֲשֵׂה כִּי כָּל הַתּוֹרָה הֵנִי"ל מְרַמֵּז
 בְּבְחִינַת זֶקֶן כְּמוֹ שֶׁבֵּאֵר רַבֵּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה שֶׁהַכֹּל מְרַמֵּז בְּתַשְׁעָה
 תְּקוּנֵי יְקִירִין אֶת־מִסְרִין לְדַקְנָא, כְּמִבְאֵר שָׁם הַיָּטֵב. וְעַל־כֵּן אַחֲר־
 כֵּךְ כְּשֶׁחֲזַר וְנַעֲשָׂה מַעֲשֵׂה הֵנִי"ל שֶׁהָיָה אֶחָד שׁוֹכֵב עַל הָאֶרֶץ וְכוּ'
 אִזּוּ נִשְׁמְרוּ הַשְּׂרָרוֹת וְלֹא הִשְׁלִיכוּ הַזְּכוּיֹת אֶל הַנֵּר, רַק לְקַחוּ
 הַזְּכוּיֹת וְהִלְכוּ לְהַנֵּר וְשָׁבְרוּ אֶת לְבָבָם, וְהַתְּחִילוּ לְבַקֵּשׁ בְּתַחֲנוּנִים.
 וְאָמְרוּ שֶׁאֵלֹהֵי יְחִיו, כִּי הָרֵאשׁוֹנִים נִתְּחִיבוּ הַרִיגָה עַל שֶׁהִשְׁלִיכוּ
 הַזְּכוּיֹת לְהַנֵּר וְלֹא בִקְשׁוּ בְּתַחֲנוּנִים כְּמוֹ אֵלֹהֵי הַיָּנוּ כֵּנִי"ל. שֶׁעַקֵּר
 הַטְּעוֹת שֶׁל מֹשֶׁה רַבֵּנוּ הָיָה שֶׁלֹּא הִמְשִׁיךְ מִיָּמֵי הַתּוֹרָה עַל־יְדֵי
 רַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים, רַק עַל־יְדֵי מַטָּה עֵז, שְׂזֵה בְּחִינַת הַכָּאֵת הַצּוֹר
 וְכוּ' כְּמוֹ שֶׁמִּבְאֵר שָׁם. וְעַל־כֵּן עָתָה נִשְׁמְרִים לְדַבֵּר וּלְבַקֵּשׁ רַק
 בְּרַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים וְעַל־יְדֵי־זֶה יְחִיו. יְהִי רָצוֹן שְׂיִבֹא מְשִׁיחַ צְדָקְנוּ
 בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ וַיְבִיאֵנוּ לְשָׁלוֹם לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל הַקְּדוּשָׁה וְאִזּוּ יִתְקַן
 הַכֹּל בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן:

סדר ה'אלף-ב' בית היומני:

יא. צָרִיךְ אָדָם לְשָׁמֵר מְלֻמֵּר דְּבָרֵי תּוֹרָה בְּעֵת וּבְמָקוֹם שְׂאִינָם
 נִשְׁמָעִים, וְאַפְלוּ בְּעֵת וּבְמָקוֹם שֶׁנִּשְׁמָעִים, צָרִיךְ לְשַׁקֵּל אוֹתָם כִּמְהַ
 יֹאמֵר, שֶׁלֹּא יְהִיָּה בְּבְחִינַת "כָּל רוּחוֹ יוֹצִיא כְּסִיל". כִּי עַל־יְדֵי זֶה
 מְבִיא חוֹלָאֵת שְׁקוֹרִין "גִּישׁוּוֹיִלִיכִין", כִּי הַחוֹלָאֵת הַזֹּאת בָּא עַל־יְדֵי

הַתְּגַבְרוֹת הַמִּים שְׁבָדָם, וְזֶה "לַעֲשׂוֹת לְרוּחַ מְשָׁקֶל וּמִים תִּכַּן בְּמִדָּה". יֵצֵא עַל-יַדֵּי חֲדוּשֵׁי דְאֹרֵיתָא זֹכָה לְטָלִית נְאֻחָה. יִג. הַצִּדִּיק מִתִּיגַע אֶל אֵיזָהוּ חֶפֶץ אִזְעָה לְאֵיזָהוּ דְדַבַּר תּוֹרָה לְהַשְׁיִיגָה, וְאַחֲרֵי-כֵן בָּא זֶה הַדְּבָר לְאָדָם פְּחוֹת בְּלִי יִגִּיעָה וְעָמַל, וְכָל זֶה כִּי כָבַר הַפֶּתַח פְּתוּחַ. יד. כְּשֵׁי אֵיזָהוּ רָשָׁע נִתְגַּדֵּל, אֲזִי קָשָׁה לְחַדֵּשׁ אֵיזָהוּ סְבָרָא בְּפוֹסְקִים. נ. דְבָרֵי הַדִּינִים אֵינָם נִשְׁמָעִים בְּאֲזֵי הַבְּעֵלֵי-דִינִים. טו. כְּשֵׁי מְגַלָּה אֵיזָהוּ טַעַם מִטְעָמֵי הַתּוֹרָה, עַל-יַדֵּי זֶה רוּחַ הַבְּרִיּוֹת נוֹחָה הֵימָנוּ. טז. קִטְנֵי אֲמָנָה - קָשָׁה לָהֶם לְהַשְׁיִיג חֲדוּשֵׁי דְאֹרֵיתָא.

חֲתוּן

חֶלֶק שְׁנֵי א. מִי שֶׁקָּשָׁה לוֹ לְמַצֵּא זְוִיגוּ יֹאמַר בְּכּוֹנֵה שִׁירַת הַיָּם. ב. קְדוּשׁ לְבָנָה - סְגָלָה שִׁימְצָא אָדָם אֶת זְוִיגוּ. וְסִימָן לְדְבָר: "לְבָנָה" - בְּתוֹלָה נִשְׂאֵת לַיּוֹם הָרְבִיעִי. ג. עַל-יַדֵּי חֲתוּן עִם תְּלִמְיֵד-חֶכֶם בָּאִים טוֹבוֹת וּבְרָכוֹת לְאָדָם. ד. עַל-יַדֵּי חֲתוּן עִם תְּלִמְיֵד-חֶכֶם נִצּוֹל מֵעֲנֵשׁ הַבָּא, עַל-יַדֵּי שִׁיְעֵץ עֲצוֹת רָעוֹת עַל חֲבֵרוֹ. ה. עַל-יַדֵּי חֲתוּן עִם תְּלִמְיֵד-חֶכֶם עַל-יַדֵּי זֶה נִתְמַנִּים דִּינִים כְּשָׂרִים. ו. מִי שֶׁקָּשָׁה לוֹ לְמַצֵּא זְוִיגוּ, יִרְגִיל אֶת עֲצָמוֹ לְקָרוֹת בְּקָרְבָּנוֹת הַנְּשִׂאִים. ז. הַשְּׂדוּךְ שְׂדוּבָרִים אֶף-עַל-פִּי שִׂאִינוּ נִגְמָר הַשְּׂדוּךְ בְּעֲצָמוֹ, גַּם זֶה מִן הַשְּׂמִים, וְהַשְּׂדוּךְ לְחוּד עוֹשֶׂה רֶשֶׁם בּוֹ וּבָה. ח. הַכְּסוּי שֶׁמְכַסִּין פְּנֵי הַכְּלָה קֹדֶם הַחֶפֶת יֵשׁ לָהּ כֹּחַ הַהוֹלָדָה. ט. עַל-יַדֵּי הַתְּפִלָּה יְכוֹל לְשַׁנּוֹת זְוִיגוּ הַנְּכָרוֹ בְּשָׂמִים. י. מִי שֶׁשׂוֹמֵר אֶת עֲצָמוֹ מִלְּלוֹן וְגַם לְדוֹר שְׁנֵי זְוִיגוֹת בְּבֵית אֶחָד, עַל-יַדֵּי זֶה זֹכָה לְחֲתוּנָתָא כְּהָנִים וּבְנֵי-אָדָם חֲשׁוּבִים גְּדוּלִים. יא. כְּשֵׁי אָדָם נוֹשֵׂא אֶשָׁה אַחֲרַי מִיתַת אֶשָׁה הָרֵאשׁוֹנָה, אֶשְׁתּוֹ הָרֵאשׁוֹנָה מְצַטְעָרַת

בְּקִבְר.

טַבַּע

חֵלֶק שְׁנֵי א. בְּרִיאוֹת הַגּוֹף וְחַיֵּי וְטַבְּעוֹ שֶׁל אָדָם, הַכֹּל הוֹלֵךְ לְפִי טַבַּע וְחַיֵּי וּבְרִיאוֹת אָבִיו וְאִמּוֹ.

סֵדֶר שִׁבְחֵי הַר"ן הַיּוֹמִי:

לד וּכְבָר נִשְׁמַע מִפִּי הַקָּדוֹשׁ שֶׁאָמַר, כִּי יֵשׁ צַדִּיקִים שֶׁעָבְדוּ וְטָרְחוּ עַד שָׁזָכוּ לְאִיזָה מִדְּרָגָה וּמַעֲלָה כָּל אֶחָד כְּפִי מַעֲלָתוֹ, כְּמוֹ לְמַשָּׁל אֶצֶל מֶלֶךְ שֶׁשָּׂרְיָו זֹכִיךְ עַל־יְדֵי עֲבוֹדָתָם כָּל אֶחָד לְאִיזָה מַעֲלָה לְאִיזָה הַתְּמִנּוֹת גְּבוּהָ כְּפִי עֲבוֹדָתוֹ אֲבָל עַל עֲצָמוֹ אָמַר, שְׂאֵם הָיָה יוֹדֵעַ שֶׁהוּא עֹבֵד בְּאוֹתָהּ הַמַּעֲלָה וּמִדְּרָגָה שֶׁל אֲשֶׁתִּקְדַּ אִינוֹ רוֹצֵה אֶת עֲצָמוֹ כְּלָל (וְאָמַר בְּלִשׁוֹן גְּנָאִי עַל עֲצָמוֹ עַל עֵינָי הַנ"ל אִם הָיָה נִשְׂאָר בְּמִדְּרָגָה שֶׁל אֲשֶׁתִּקְדַּ) רַק בְּכָל פַּעַם הוּא עוֹלָה מִמִּדְּרָגָה לְמִדְּרָגָה וְיֵשׁ הַרְבֵּה מְאֹד בְּעֵינָי זֶה לְסִפּוּר, אֵךְ אֵי אֲפֹשֶׁר לְסִפּוּר כָּל זֶה בְּכֶתֶב כְּלָל, כִּי־אֵם מִי שֶׁזָּכָה לְרִאוֹת בְּעֵינָיו וְלִשְׁמַע בְּאָזְנוֹ הָיָה יָכוֹל לְשַׁעַר בְּלִבּוֹ מְעַט מְקַצֵּת עֵינָי זֶה אֵיךְ לְעוֹלָם לֹא הָיָה עוֹמֵד עַל מִדְּרָגָה אַחַת בְּשׂוֹם פַּעַם, רַק תִּכְרַף הָיָה מִשְׁתוֹקֵק לְעֵלוֹת לְמִדְּרָגָה גְּבוּהָ יוֹתֵר עַד שֶׁזָּכָה וְכוּ' וְכֵן לְעוֹלָם וְהָיָה חֲדוֹשׁ גָּדוֹל בְּעֵינָי זֶה וְכָל זֶה הָיָה כְּפִי תְּפִיסָתָנוּ הַמְּעוֹטָה, וְיוֹתֵר מִזֶּה יֵשׁ בְּעֵינָי זֶה סְתָרֵי נִסְתָּרוֹת פְּלִאִי פְּלִאוֹת, וְדִי בְּזֶה:

לֵה וּבְעֵינָי תִּכְלִית הַיְדִיעָה אֲשֶׁר לֹא נִדְּעָ סִפּוּר גַּם־כֵּן קִצֵּת עִמָּנוּ אִיזָה פְּעָמִים אֵיךְ בְּכָל יְדִיעָה יֵשׁ זֶה הַתְּכִלִּית וְעַל־כֵּן אֲפִי־עַל־פִּי שֶׁזֹּכִים לָבוֹא לְזֶה הַתְּכִלִּית אֲשֶׁר לֹא נִדְּעָ, אֲפִי־עַל־פִּי־כֵן עֲדִין אֵין זֶה הַתְּכִלִּית הָאֲחֵרוֹן, כִּי עֲדִין אֵין זֶה תְּכִלִּית הַיְדִיעָה כִּי אִם בִּיְדִיעָה זֹו וְצָרִיכִים אַחֲר־כֵּן לְטָרַח לְזָכוֹת לְתְּכִלִּית גְּבוּהָ יוֹתֵר

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

תְּסִיב
לְעֹמֵר מְנוּחָה רַחֲמֵיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מִסְפָּרֵי רַבְּנוּ יִהְיֶה תִּיקוֹן לְכַל
זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר יְצֵא לְאוֹר עַיִן הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנָח" שְׁעֵי יְשִׁיבַת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת

לְזָכוֹת לְמִדְרַגַּת הַתְּכֵלִית אֲשֶׁר לֹא נִדְעַ בְּיַדִּיעָה הַגְּבוּהָ יוֹתֵר, וְכֵן
לְעוֹלָם נִמְצָא שְׁלֵעוֹלָם אֵין יוֹדְעִין כָּלָל, וְאַף־עַל־פִּי־כֵן לֹא הִתְחִיל
עֲדִין לְהַשְׁיֵג הַתְּכֵלִית (וּכְבָּר מְבֹאָר מִזֶּה קֶצֶת בְּדִבְרֵינוּ בְּמָקוֹם אַחֵר) וְעַנְיָן
זֶה עָמַק וְנִסְתָּר מְאֹד מְאֹד וְעוֹד יֵשׁ בְּעַנְיָן זֶה מֶה שְׁשָׁמְעֵנוּ פַּעַם
אַחַת אַחֵר פָּסַח וְיִתְבָּאֵר בְּמָקוֹם אַחֵר אִם יִרְצֶה הַשֵּׁם:

סֵדֶר שְׁלֵחַת עֲרוּךְ הַיּוֹמֵי:

(כז) ויש מי שאומר שיש ליזהר מלהתפלל אחורי שום אדם, וטוב
לחוש לדבריו. (כג) הבגדים המצויירים, אע"פ שאינם בולטות אין
נכון להתפלל כנגדם, ואם יקרה לו להתפלל כנגד בגד או כותל
מצויר, יעלים עיניו. הגה: ולכן אסור ג"כ לצייר ציורים בספרים
שמתפללין בהן, שלא תתבטל הכוונה (מרדכי ריש פרק כל הצלמים). אבל
בגדים שמצוייר עליהם דברי תפלות, אפילו לישב עליהם בב"ה, אסור
(תשובת הרא"ש סימן ב' כלל ה'). (כד) לא יתפלל בצד רבו ולא אחורי רבו
ולא לפניו, (יש אומרים דכל זה לא מיירי אלא להתפלל ביחיד, אבל בצבור אם כך
הוא סדר ישיבתו, אין לחוש אם מתפלל לפניו) או אחריו, (ב"י בשם מהרי"א ואוהל
מועד) (ואע"פ שטוב להחמיר המנהג להקל), אם הרחיק ד' אמות, מותר. (ועיין
ביורה דעה סימן רמ"ב סעיף ט"ז). (כה) תלמיד חבר מותר להתפלל אחורי
רבו. (כו) כל מקום שאין קורין בו ק"ש, אין מתפללים בו. וכשם
שמרחיקים מצואה ומי רגלים וריח רע ומן המת ומראיית הערוה
לק"ש, כך מרחיקים לתפלה. (כז) היה עומד בתפלה והשתין תינוק
בבית הכנסת, ישתוק עד שיביאו מים להטיל על המי רגלים, או
יהלך לפניו ד' אמות או לצדדיו או יצא מב"ה ויגמור תפלתו. הגה:
ויותר טוב לילך למקום אחר ולא לשתוק, שמא ישהה כדי לגמור את כולה
ויצטרך לחזור לראש (ב"י בשם רוקח סימן רכ"ד וע' לעיל סימן ע"ט).

סימן צא (א) היתה טלית חגורה על מתניו לכסותו ממתניו ולמטה, אסור להתפלל עד שיכסה לבו; ואם לא כסה את לבו, או שנאנס ואין לו במה יתכסה, הואיל וכסה ערותו והתפלל, יצא. **(ב)** צריך לאזור אזור בשעת התפלה, אפילו יש לו אבנט שאין לבו רואה את הערוה, משום הכון (עמוס ד, יב) אבל שאר ברכות מותר לברך בלא חגורה, מאחר שיש לו מכנסים. הגה: ואין לבו רואה את הערוה (ר"ן פרק קמא דשבת והרא"ש פרק הרואה והגהות מיימוני פ"ה מהלכות תפלה). **(ג)** יש אומרים שאסור להוציא אזכרה מפיו בראש מגולה, ויש אומרים שיש למחות שלא ליכנס בבית הכנסת בגלוי הראש. **(ד)** כובעים, (קפיל"ה בלעז) הקלועים מקש, חשיבא כסוי, אבל הנחת יד על הראש לא חשיבא כסוי; ואם אחר מניח ידו על ראשו של זה, משמע דחשיבא כסוי. **(ה)** לא יעמוד באפונדתו (טאסק"ה בלעז) ולא בראש מגולה ולא ברגלים מגולים, אם דרך אנשי המקום שלא יעמדו לפני הגדולים אלא בבתי רגלים. **(ו)** דרך החכמים ותלמידיהם שלא יתפללו אלא כשהם עטופים. הגה: ובעת זעם יש לחבק הידים בשעת התפלה כעבדא קמיה מאריה, ובעת שלום יש להתקשט בבגדים נאים להתפלל (טור).

סימן צב (א) היה צריך לנקביו, אל יתפלל, ואם התפלל תפלתו תועבה וצריך לחזור ולהתפלל; וה"מ שאינו יכול לעמיד עצמו שיעור הילוך פרסה, אבל אם יכול להעמיד עצמו שיעור פרסה יצא בדיעבד, אבל לכתחלה לא יתפלל עד שיבדוק עצמו תחלה יפה. הגה: וכל הנצרך לנקביו אסור אפילו בדברי תורה, כל זמן שגופו משוקץ מן הנקבים (הגהות מיימוני פ"ד מהל' תפלה). **(ב)** אם באמצע תפלתו נתעורר לו תאווה יעמיד עצמו עד שיגמור, ולא יפסיק; ואם בשעת ק"ש וברכותיה נתעורר, בין לקטנים בין

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

תמיד ✧ צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדף צהד מצפרי רבנו יהיה תיקון רב" ✧
✧ "חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות ✧

לגדולים, קורא כדרכו. הגה: ודוקא שאינו מתאוה כל כך דאית ביה משום בל תשקצו, אבל בלאו הכי, יותר טוב להפסיק (תשובת הרשב"א סימן קל"א פסק דמותר, ותרומת הדשן סימן ט"ז פסק דאסור, וצריך לחלק כך), ואם רצה להרחיק ולהטיל מים, עושה.

סדר לקווי תפלות הימני:

רצ: ותזכנו שיהיה פנינו מאירות כל כך עד שיהיה לנו כח להחזיר כל העולם בתשובה שלמה על ידי ראית פנינו לבד שיהיו פנינו מאירות באור פני ה' כמו אספקלריא המאירה עד שכל אחד ואחד יסתכל את עצמו ויראה את עצמו בתוך פנינו המאירות כמו במראה ואספקלריא ויראה אף פניו משקע בחשך, ויחדש בנפש נעוריו, וישוב בתשובה שלמה באמת לפניו:

רצא: וחנוני ברחמיך הרבים, שאזכה להתקרב לצדיק האמת שבדור הזה, ואזכה לשמע מפיו הקדוש בעצמו, דברי אלקים חיים אשר הוא זוכה עלי ידי מעשיו הטובים לשמע מפיה ותשפיע עלי יראתך הקדושה יראה עלאה יראת הרוממות, ואזכה לשמע הדבור הקדוש מפי הצדיק האמת באימה וביראה גדולה, באפן שאקבל דבור לשון הקדש בשלמות גמור, ואזכה לשמירת הברית באמת בקדושה גדולה, כראוי לזרע ישראל עבדיך אשר בהם בחרת וחנוני ברחמיך הרבים שאזכה לתקן בחיי את כל החטאים ועוונות ופשעים וכל הפגמים שפגמתי לפניך מנעורי עד היום הזה ואפלו כל החטאים שחטאתי בשוגג או באנס, כלם אזכה לתקן בחיי חיש קל מהרה ומעתה תזכני להתקרב אליך באמת בקדושה ובטהרה, ואזכה לשלמות לשון הקדש ולקדשת הברית: רצב: ובכן יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו, מלא רחמים מלא רצון, עזרני והושיעני וזכני ברחמיך הרבים ובחסדיך

הַעֲצוּמִים לְקַבֵּל שַׁבָּתוֹת בְּשִׂמְחָה גְדוֹלָה וּבְחֵדוּה רַבָּה וְעֲצוּמָה וּבִירָאָה וְאַהֲבָה וּתְזוּבְנֵי לְטֵרַח בְּעֲצָמֵי לַעֲשׂוֹת צְרָכֵי־שַׁבָּת בְּעֲצָמֵי בְּכַח גְּדוֹל וּבְזָרִיזוֹת נִמְרָץ וְתַעֲזָרְנוּ תָמִיד לְהַשְׁלִים כָּל פְּרָשִׁיּוֹתֵינוּ עִם הַצְּבוּר שְׁנֵזֻכָּה לְקָרוֹת הַפְּרָשָׁה שֶׁל הַשָּׁבוּעַ בְּכָל עָרֵב שַׁבָּת שְׁנַיִם מְקָרָא וְאַחַד תִּרְגוּם בְּכּוֹנֵה גְדוֹלָה וְעֲצוּמָה בְּקֹדֶשׁהּ וּבְטַהֲרָהּ, בְּאַפָּן שְׁנֵזֻכָּה עַל־יַד־זֶה לְשִׁלְמוֹת לְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עַל־יַדֵּי לְשׁוֹן תִּרְגוּם:

רצג: וְנֵזֻכָּה בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים שִׁיְהִיָּה נִמְשָׁךְ עָלֵינוּ קֹדֶשׁת שַׁבָּת קֹדֶשׁ עַל־יַדֵּי רְחִיצַת חֲמִין וְהַטְּבִילָה שֶׁל עָרֵב שַׁבָּת קֹדֶשׁ וְתַהֲיָה בְּעֲזָרֵי שֶׁלֹּא אֲבִטֵּל לְעוֹלָם הַרְחִיצָה וְהַטְּבִילָה שֶׁל עָרֵב שַׁבָּת וּכְשֵׁם שֶׁאֲנִי רוּחִין וְטוֹבֵל עֲצָמֵי בְּעוֹלָם הַזֶּה, כֵּן תִּטְהַר וְתִקְדֹּשׁ אֶת גּוּפֵי וְנַפְשֵׁי וְרוּחֵי וְנִשְׁמַתֵּי בְּקֹדֶשׁתֶּךָ הָעֲלִיזָנָה וְתִמְשִׁיךְ רִשְׁפֵי שְׁלֵהֶבֶת יְהִי מֵאֵשׁ הַקְּדוּשָׁה שְׁלִמְעָלָה, הָאוֹכֶלֶת וְשׁוֹרְפֶת כָּל מִינֵי אֵשׁ וְעַל־יַד־זֶה תִּבְעַר וְתִשְׂרַף וְתִבְטֵל מִמֶּנִּי וּמִכָּל עַמֶּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל אֶת כָּל תַּעֲרוּבוֹת הָרָע, שְׁנַתְּעָרֵב וְנִאָּחֵז בָּנוּ עַל יַדֵּי פָגַם עֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרָע, וְעַל־יַדֵּי חֲטָאֵינוּ וְעוֹנוֹתֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ, בְּאַפָּן שִׁשְׂרַף וַיִּפֹּל וַיִּתְּבַטֵּל כָּל הָרָע שְׁנַתְּאָחֵז בָּנוּ וְהַטּוֹב יִתְבָּרַר וַיַּעֲלֶה וַיְכַלֵּל לְמַעְלָה לְמַעְלָה בְּטוֹב הָעֲלִיזוֹן, בְּטוֹבְךָ הַגְּדוֹל שֶׁהוּא טוֹב הַנְּצָחִי:

רצד: אָנָּה ה', אַתָּה יַדְעָתָ כִּי אֵין בִּי כֹחַ לְהַמְשִׁיךְ עָלַי בְּעֲצָמֵי קֹדֶשׁת שַׁבָּת קֹדֶשׁ חוּם וְחַמֵּל עָלַי, יְהִמוּ נָא וַיְכַמְרוּ רַחֲמֵיךָ עָלַי, כִּי אַתָּה יַדְעָתָ כִּמָּה אָנִי רַחוּק מִקְּדֹשׁת שַׁבָּת בְּאַמַּת חוּם וְחֲנִנִי בְּמַתַּנַּת חַנּוּם, וְתִשְׁפִּיעַ עָלַי בְּרַחֲמֵיךָ קֹדֶשׁת שַׁבָּת בְּאַמַּת וְאַזְכָּה לְחוּסִיף מַחֵל עַל הַקֹּדֶשׁ בְּכַנִּיסָתוֹ וּבִיצִיאָתוֹ וְתַעֲזָרְנוּ לְהַמְשִׁיךְ קֹדֶשׁת שַׁבָּת עַל יָמֵי הַחַל, עַד שֶׁכָּל שַׁשֶּׁת יָמֵי הַמַּעֲשֶׂה יִהְיוּ מְהוֹרִים וְקְדוּשִׁים בְּקֹדֶשׁהּ גְדוֹלָה בְּקֹדֶשׁת שַׁבָּת קֹדֶשׁ, עַד שִׁיְהִיוּ נְכֹלְלִים כָּל שַׁשֶּׁת יָמֵי הַמַּעֲשֶׂה בְּשִׂרְשׁ חֵיוֹתָם שֶׁבְּקֹדֶשׁהּ שֶׁהוּא שַׁבָּת קֹדֶשׁ

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

תשנ"ז ✧ צמח מנוהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שיהיה מצוה רבנו יהיה תיקון רב" ✧
✧ "חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות ✧

שְׁהוּא מְחִיָּה וּמְקַיֵּם כָּל שֵׁשֶׁת הַיָּמִים וְכָל הַנְּאֻצְלִים וְכָל הַנְּבָרָאִים
וְהַנּוֹצְרִים וְהַנְּעֻשִׁים וְכָל הָעוֹלָמוֹת כָּלָם מִרְאֵשִׁית נְקֻדַּת הַבְּרִיאָה
עַד סוֹף נְקֻדַּת הַמְּרָכּוּ שֶׁל עוֹלָם הַגִּשְׁמִי, אֲשֶׁר כָּל חַיּוֹתָם וְקִיּוּמָם
הוּא שֵׁשֶׁת קַדְשׁ:

רצה: רבוננו של עולם, אתה ברחמיך נתת לנו מתנה טובה הזאת,
שהייתה בבית גנויך ושבת שמחה על בן באתי להפיל תפילתי
ותחנתי ובקשתי לפניך ה' אלקי ואלקי אבותי, כשם שגברו
רחמיך וחסדיך לתן לנו מתנה טובה קדושה הזאת, בן תעניקנו
מטובך הגדול, ותשפיע עלינו ממעון קדשך ותעזרנו לקבל
מתנה טובה קדושה הזאת, שנזכה לקבל שבת בקדשה גדולה
ובשמחה וחדוה רבה ועצומה ונמשיך עלינו קדשת שבת תמיד
ונזכה לשבר ולבטל הרע הנאחז בנו ולברר ולהעלות הטוב שפנו
בבחינת שלמות לשון הקדש על ידי לשון תרגום ונזכה לקדשת
הברית באמת, ונשוב אליך באמת, ונזכה תמיד לילה ולעלות
מדרגא לדרגא וממעלה למעלה בקדשה גדולה ברצונך הטוב
באמת, עד שנזכה לעלות להכלל בשבת העליון ותחננו בחסדיך
ליום שכלו שבת ומנוחה לחיי העולמים, "יהיו לרצון אמרי פי
והגיון לבי לפניך ה' צורי וגואלי":